

Arrest

nr. 128 477 van 1 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 11 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. VERACHTERT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart van Tibetaanse afkomst te zijn en over de Chinese nationaliteit te beschikken. U werd geboren op 10 oktober 1986 in het dorp Chawkur nabij Bylakuppe in Mysore in Zuid India, waar ook steeds uw permanente adres en verblijfplaats was in India. Voor uw studies en uw werk verbleef u nog wel kortere periodes in andere delen van het land. Tot uw 15e woonde en studeerde u in Bylakuppe in Mysore. U ging er naar de Tibetan Childrens School (TCV) tot de 8e graad. Daarna ging uw vader zaken doen in de Zuid Indiase stad Coimbatore en daar heeft u dan gestudeerd na uw 15e. U ging er naar de Rukmani Kanan Vidyalaya Secondary School tot de 10e graad en dan later naar de Shree Baldevdas Kikani Vidyamandir Matric HR Secondary School. Daarna volgde u nog een 3 jaar durende opleiding Computer Science aan de universiteit PSGR Khrishnammal College for Women in Coimbatore. U studeerde daar af als undergraduate in 2010. In juni 2010 begon u dan te werken bij een callcenter bij de klantendienst van Infosys in de stad Bangalore. U werkte daar en verbleef dan ook

in Bangalore tot begin 2011. In februari 2011 nam u ontslag bij Infosys en keerde u terug naar Coimbatore. Van dat moment tot aan uw vertrek uit India hielp u uw vader in zijn zaak en verkocht u mee sweaters, regenjassen en babykledij. Vanaf het begin van het jaar 2013 begon u erover te denken om India te verlaten. Onderweg in de bus van en naar uw werk of op weg naar andere plekken, werd u regelmatig lastig gevallen door handtastelijke Indiase mannen. U werd betast en opzettelijk geduwd. Ongeveer 2 jaar geleden toen u zo samen met uw moeder en uw zus op de bus zat van Mysore naar Coimbatore werd u zo betast door een man die achter u zat. U stond recht, werd kwaad en sloeg de man, maar hij duwde u weg aangezien hij sterker was dan u. Uw moeder trachtte de conducteur van de bus om hulp te vragen, maar niemand reageerde. Ongeveer een jaar geleden gebeurde er opnieuw een gelijkaardig incident. U had een single seat geboekt op een nachtbus en u lag te slapen in het bovenste bed toen u plots voelde dat iemand uw borsten aanraakte. U weet niet wie het was maar werd heel erg geïrriteerd door deze situaties. Dergelijke zaken op de bussen gebeurden niet alleen met u, maar ook met uw jongere zus en met veel andere meisjes en vrouwen, zowel Tibetaanse als Indiase. Vanaf dat moment nam u niet meer alleen de bus en u nam ook ontslag op uw werk bij Infosys omdat u daar vaak late shifts moest werken en dat deze 'eafteasing' op de bus dan nog erger was. U stopte daar ook met uw werk omdat u het gevoel had dat je er alleen promotie kon maken door middel van vriendjespolitiek. Daarnaast vindt u het niet rechtvaardig dat u geboren bent in India maar er toch geen burgerschap en geen paspoort kan verkrijgen en dat u het vaak moet aangeven aan de politie indien u ergens heen wil reizen. U haalt ook aan dat jullie Tibetanen in India geen recht hebben om een leider te kiezen om voor jullie keuzes te maken. En ten slotte stelt u dat u en uw familie vanuit India niet op een veilige wijze terug naar Tibet kunnen reizen om jullie familie die nog daar is te bezoeken. U wilt heel graag uw land van herkomst en de familie die u daar nog heeft een keer bezoeken, maar in India kan u daar niet de juiste documenten voor verkrijgen.

Bij een terugkeer naar India vreest u de problemen die u had opnieuw te moeten doorstaan en u vreest nooit een keer te zullen kunnen terugkeren naar uw vaderland Tibet.

U verliet India vanuit Delhi op 20 september 2013. U vloog rechtstreeks naar Europa, waar u aankwam in Zwitserland. Vandaaruit nam u dan een ander vliegtuig naar België. U kwam aan in Brussel en reisde vandaar met de trein naar Antwerpen, waar uw broer, Namgyal Puntsok (O.V.5.834.125), die in 2005 asiel aanvraagde en ondertussen de status van vluchteling verkreeg, u stond op te wachten. U kwam dezelfde dag van uw vertrek in India in België aan en u vroeg hier 3 dagen later, op 23 september 2013 asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw originele Groene Boekje, uw originele Yellow book of IC (Identity Certificate), uw originele RC (Registration Certificate), uw originele geboorteakte, 2 originele schooldiploma's van het secundair onderwijs dat u volgde in India, het originele diploma van de universitaire opleiding die u volgde en een origineel attest van uw werk op de klantendienst van Infosys in Bangalore.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) wordt vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling, noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 20 september 2013. Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS p. 5-6).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast.

U stelt India **in de eerste plaats** te hebben verlaten omwille van een aantal incidenten die u benoemt met 'eafteasing', waarbij u werd lastig gevallen door Indiase mannen en dit voornamelijk onderweg op de bus. Dergelijke incidenten deden zich een aantal keren voor en u geraakte er heel erg door geïrriteerd. U voelde u niet meer veilig om alleen met de bus te rijden en u zou hiervoor zelfs uw job hebben verlaten in Bangalore omdat u dan vaak laat op de avond onderweg was met de bus (CGVS, p. 4 en p. 7). Wanneer u hier wat meer vragen over gesteld worden, blijkt echter al snel duidelijk dat u in geen enkel geval van deze incidenten op enige wijze persoonlijk geïmponeerd werd. Het ging om steeds verschillende mannen, tot wie u op geen enkele wijze enige relatie had (CGVS, p. 8). En wanneer u gevraagd wordt waarom precies u door hen werd lastig gevallen dan antwoordt u dat u dat niet weet maar dat het gewoon een Indiase traditie is die al decennialang aan de gang is en u denkt dat het nooit zal stoppen (CGVS, p. 8). U voegt daaraan toe dat het met de meeste meisjes daar gebeurt, niet alleen met u maar ook met uw zus en met veel van uw vriendinnen gebeurde het en ook zowel bij Tibetaanse als bij Indiase meisjes (CGVS, p. 8). U bevestigt vervolgens zelf letterlijk dat u op geen enkele wijze persoonlijk werd geïmponeerd (CGVS, p. 8). Daarbij komt ook dat u op geen enkel moment naar de politie of naar de autoriteiten bent geweest om aangifte te doen van deze incidenten, u blijkt hier zelfs nooit een poging toe gedaan te hebben en de enige reden die u hiervoor kan geven is de veronderstelling dat ze het niet serieus zouden nemen (CGVS, p. 8). Ze zouden u dan zeggen naar dit of dat kantoor te gaan maar als u dan gevraagd wordt of u dat dan ooit geprobeerd heeft dan stelt u van niet want u veronderstelt opnieuw dat ze zouden zeggen dat het niet onder hun bevoegdheid valt (CGVS, p. 8). Samenvattend kan hier dus gesteld worden dat de hoofdrede voor uw vertrek uit India ongegrond is. Het CGVS wil niet betwisten dat u ooit tijdens uw leven in India dergelijke incidenten zoals u beschrijft zou hebben meegemaakt, maar het gaat hier niet om levensbedreigende zaken en er is op geen enkele manier sprake van persoonlijke en doelgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. **Ten tweede** haalt u aan dat als Tibetanen in India willen reizen dat jullie dat dan vaak dienen te melden aan de politie, dat u geboren werd in India maar dat u geen paspoort heeft in India en ook het recht niet heeft om een leider te kiezen in India om voor de Tibetanen in India keuzes te maken. Kortom u bent in India geboren maar u wordt niet op dezelfde wijze behandeld als de Indiërs (CGVS, p. 7). Ook deze zaken die u hier aanhaalt vormen geen vervolging in de zin van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie of een risico op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dient erop te worden gewezen dat Tibetaanse vluchtelingen en hun nakomelingen in India, volgens de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, wel degelijk over heel wat rechten beschikken. Dit blijkt ook uit het feit dat u in India een verblijfsstatuut had, geformaliseerd in een RC die jaarlijks werd verlengd (CGVS, p. 5-6). U hebt verder ook uw hele leven gewoond in India en kon er studeren en werken. U studeerde zelfs af in computerwetenschappen aan de universiteit voor vrouwen in Coimbatore (CGVS, p. 4). **Tot slot** geeft u als laatste reden voor uw vertrek uit India aan dat u en uw familie graag een keer naar Tibet willen reizen, maar dat dat niet gaat vanuit India want dat jullie daar niet de juiste en conforme documenten voor hebben (CGVS, p. 7-8). U bent ook bang dat de Indiase regering jullie niet zal steunen of helpen als er jullie iets zou overkomen in Tibet (China) (CGVS, p. 8). U zou echt graag een keer naar Tibet reizen om uw land van herkomst en uw verwanten daar te leren kennen en ook daarom bent u naar België gekomen omdat u denkt dat de Belgische regering u wel zal steunen en helpen als er daar iets met u zou gebeuren (CGVS, p. 7-8). Hierbij kan kort gesteld worden dat de reden voor uw vertrek uit India, die u hier aanhaalt, aannemelijk en begrijpelijk is, maar niet onder de criteria valt van het verdrag van Genève en dus ook vreemd is aan de Vluchtelingenconventie.

Vervolgens werd u gevraagd waarom u op dit moment niet kan terugkeren naar India en wat u concreet vreest bij een huidige terugkeer. U verklaart hierop dat u vreest hetzelfde te zullen moeten doorstaan en u herhaalt dat u dan nooit naar Tibet zal kunnen reizen en u wilt uw vaderland toch eens in uw leven kunnen zien. U herhaalt ook nog dat indien u wilt reizen in India dat u dat dan telkens dient te melden aan de politie (CGVS, p. 9). U geeft hier dus opnieuw louter dezelfde redenen op die in voorgaande argumentatie reeds werden beoordeeld als ongegrond en onvoldoende ernstig en geen persoonlijke en doelgerichte vervolging inhouden in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. En wat het reizen in India betreft, merkt het CGVS op dat dit louter modaliteiten zijn, gebonden aan het document de RC, hetgeen in geen geval zou wijzen op een vervolging zoals beschreven in de Conventie.

Uit voorgaande argumentatie blijkt dat u geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze

bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is gevoegd, dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to Return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en dat u in het bezit bent van een dergelijke IC (CGVS, p. 5-6). U hebt India echter niet verlaten met uw eigen IC maar met een valse IC die de smokkelaar voor u aanmaakte. Deze valse IC stond niet op uw naam maar op de valse naam Tenzin Noryang en bevatte wel uw foto (CGVS, p. 10 en p. 3). Uw eigen originele IC bleef achter bij uw familie in India (CGVS, p. 5). Op aanvraag van het CGVS liet u uw originele IC opsturen vanuit India. Uit de consultatie van uw origineel reisdocument blijkt dat u dit liet aanmaken in India in april 2007 en dat het geldig is tot april 2017. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat Tibetanen, die met hun IC naar India willen terugreizen hiervoor op voorhand de toelating nodig hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating dient er, zoals reeds vermeld, een NORI (No Objection For Return) stempel in de IC te worden geplaatst. Uit de consultatie van uw originele IC blijkt u over dergelijke NORI stempel te beschikken. Nog uit diezelfde objectieve informatie in uw dossier blijkt dat de Indiase ambassade in Brussel stelt dat alle Tibetanen die beschikken over een 'Yellow Book' (IC) met daarin een NORI stempel, gerechtigd zijn om terug te keren naar India. Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met deze IC neemt de ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Het feit dat u India niet verlaten heeft met uw eigen IC staat een huidige terugkeer naar India met uw eigen originele reisdocument dus op geen enkele wijze in de weg. Uit deze toegevoegde informatie blijkt dus duidelijk dat u over alle nodige en geldige documenten en formaliteiten beschikt om te kunnen terugkeren naar India.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet wil betwisten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de Vluchtelingenstatus, noch de Subsidiäre Beschermingsstatus toegekend.

Tot slot merkt het CGVS nog op dat uw broer, Ngawang Puntsok (O.V.5.834.125), de vluchtelingenstatus werd toegekend, hetgeen geen afbreuk doet aan deze beslissing van weigering van statuut. Immers dient elk dossier individueel te worden beoordeeld en maken bovenstaande vaststelling dat het CGVS deze beslissing ten aanzien van u neemt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van het gelijkheidsbeginsel zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet evenals van het principe van eenheid van gezin. Uit de toelichting van het verzoekschrift leidt de Raad voorts af dat verzoekster de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden acht.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift diverse documenten ter staving van haar identiteit, de positieve beslissing in het asiëldossier van haar broer T. N. P. en documentatie over het fenomeen van 'eye-teasing'. Bij een aanvullende nota van 17 juni 2014 voegt verzoekster nog vier persartikelen toe over vrouwenverkrachtingen in India.

Verweerder voegt bij zijn nota de volgende rapporten: 'COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014', 'COI Focus China/India/Tibet, *non-refoulement in India volgens een rapport van de "Schweizerische Flüchtlingshilfe"*, d.d. 29 januari 2014', het UNHCR-advies 'Summary Conclusions on the Concept of 'Effective Protection' in the context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers' d.d. februari 2003, 'COI Focus China/India: *de nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*' d.d. 25 maart 2014, en tenslotte 'COI Focus China, *de vrees van Tibetanen naar China*', d.d. 25 maart 2014.

Met een aanvullende nota van 11 juni 2014 wordt door verweerder nog het stuk COI Focus: "China – *Bepalen van het risico op vervolging voor Tibetanen bij terugkeer uit het buitenland*", d.d. 25 maart 2014 gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert vanwege haar beweerde land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat die vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien haar land van gewoonlijk verblijf, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift onderneemt verzoekster geen poging om deze motivering te betwisten. Verzoekster stelt dat haar permanente verblijfplaats vooraleer zij naar België vluchtte India was; zij roept enkel asiëlmotieven in ten opzichte van het land van haar verblijf, India.

De Raad stelt vast dat de motivering van de commissaris-generaal inzake de toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, op geen enkele wijze betwist door verzoekster, steun vindt in de informatie die verweerder bij zijn verweernota voegt en dat deze deugdelijk is. Daargelaten de vraag of verzoekster in haar beweerde land van nationaliteit, China, blootgesteld wordt aan een risico op vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, kan India als eerste land van asiel beschouwd worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Het is dienvolgens aan verzoekster om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.3.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India.

Verzoekster verklaarde India te hebben verlaten omwille van een aantal incidenten die zij benoemt als 'eye-teasing', namelijk fysiek en verbaal lastig gevallen worden door Indiase mannen. De commissaris-

generaal betwist de waarachtigheid van deze stelling niet, doch leidde uit verzoekster verklaringen af dat verzoekster *“in geen van de incidenten op enige wijze persoonlijk werd gevisieerd”* terwijl verzoekster naliel de mogelijkheden tot bescherming die geboden wordt door de Indiase overheid in te roepen. In haar verzoekschrift volhardt verzoekster in dit asielmotief en stelt zij *“vaker het slachtoffer te zijn van deze praktijken ingevolge haar Tibetaanse afkomst”*. Ter staving van dit maatschappelijke fenomeen voegt verzoeker verschillende internet-artikels bij zowel bij haar verzoekschrift als bij haar aanvullende nota.

Uit de verklaringen die verzoekster bij het Commissariaat-generaal aflegde kan inderdaad worden afgeleid dat verzoekster nooit persoonlijk werd gevisieerd, maar ook dat zij nooit op enige wijze de bescherming van de overheden in India heeft ingeroepen. Zo verklaarde verzoekster dat zij de mannen die zich bezondigden aan het ‘eye-teasen’ niet kende, dat het een kwalijk gebruik betreft dat wortelt in de Indiase tradities, en dat het met de meeste meisjes gebeurt, zowel deze van Tibetaanse als Indiase afkomst. Dit laatste in tegenstelling tot haar betoog in haar verzoekschrift waar zij stelt dat zij gevisieerd werd omwille van haar Tibetaanse origine. Zij bevestigt zelfs uitdrukkelijk dat zij op geen enkele wijze persoonlijk werd gevisieerd (gehoorverslag, p. 8). Dat verzoekster bovendien op geen enkel ogenblik naar de Indiase overheden is gestapt om aangifte te doen van deze incidenten en hiertoe zelfs nooit enige poging heeft ondernomen wijst er dan ook op dat het in hoofde van verzoekster niet om levensbedreigende incidenten ging. Gelet op deze vaststelling in samenhang met het gegeven dat verzoekster zelf verklaarde dat het hier niet om persoonsgerichte incidenten ging kon de bestreden beslissing terecht besluiten dat de incidenten niet gelijkgeschakeld kunnen worden met persoonlijke en doelgerichte vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reële schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hoe dan ook blijkt uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt dat er *“geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen in India zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht”* (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 2). De stavingstukken die verzoekster bij haar verzoekschrift en aanvullende nota voegt vermogen geen afbreuk te doen aan deze conclusie. Voorts blijkt uit geen enkel stuk dat beide partijen bijbrengen dat Tibetaanse vrouwen door Indiase mannen als groep zouden worden gevisieerd. Verzoeksters verwijzing ten slotte naar alle door haar aangebrachte stukken en beweringen in verband met de positie van vrouwen in India volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in India werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in bijkomende orde dat zij als Tibetaanse minder rechten heeft ten opzichte van Indiase staatsburgers en dat zij in India het Indiase staatsburgerschap niet kon verwerven. In België zou zij wel in staat zijn de nationaliteit te verwerven, hetgeen een bijzonder belang heeft in hoofde van verzoekster gezien zij op deze manier haar familieleden in China zou kunnen bezoeken.

Nog daargelaten de vraag of het niet kunnen verwerven van de nationaliteit van het eerste land van asiel op zich een daad van vervolging uitmaakt, dan wel een reëel risico op ernstige schade veroorzaakt, kan worden vastgesteld uit dat uit de objectieve informatie die verweerder bij zijn nota voegt blijkt dat verzoekster wel degelijk in staat is om de Indiase nationaliteit te verwerven via de daartoe geëigende procedures (COI Focus China/India: *De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*, d.d. 25 maart 2014, p. 5-6). Waar verzoekster betoogt dat zij als Tibetaanse minder rechten heeft dan de Indiërs dient erop gewezen dat het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) geen ‘vervolging’ uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Inzake het principe van familiale eenheid.

Verzoekster vestigt de aandacht op het feit dat haar broer, T. N. P., op 12 februari 2014 erkend werd als vluchteling en voegt hiertoe de beslissing die in hoofde van haar broer genomen werd toe aan haar verzoekschrift. Verzoekster stelt dat in asielzaken het beginsel van de 'eenheid van gezin' geldt. Verzoekster stelt dat haar broer ogenschijnlijk dezelfde achtergrond heeft en dat gelijke gevallen gelijk behandeld dienen te worden, zoals vastgelegd in het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Verzoeksters grief met betrekking tot het principe van de 'eenheid van het gezin' in asielzaken kan niet worden bijgetreden. Nog daargelaten de vraag of de band tussen verzoekster en haar broer in België overeenkomt met wat onder een 'gezinsleven' wordt verstaan in de zin van artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat het principe van de eenheid van het gezin geen grondslag vindt noch in het Vluchtelingenverdrag noch in de vreemdelingenwet. Het doel van de procedure tot erkenning van vluchteling is niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vermelde gronden. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag individueel wordt onderzocht en beoordeeld op eigen merites.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER